

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 1 Januari-februari 1972 årgång 3

INNEHÅLL:

Nya möjligheter
Ur våra Mästares liv och lära be-
rättat av Gulli Bergvall
Tiden som dimension
De mänskliga krafterna; Viljan
Grals- tankar
Tonernas värld
Korset - Gralen

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND
Möregatan 8, 1 tr.ned,
Stockholm
tel.08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel.031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat
ej angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår-och höst-
terminer. Prenumerationspris pr år Kr.12:--. Beställning hos Grals-
väktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma, där även
enstaka ex. av tidningen kan erhållas, pris Kr.1:50

NYA MÖJLIGHETER

En ny årgång av vår tidning börjar här. Med ett nytt år stärks
känslan att nyttiga ting skall kunna frambringas, som leder mot
större förståelse för alla tings utformning, förståelse för de
kosmiska lagarna. Ty det vi nu upplever i världen är just förkla-
ring över lagen, som är samstämd genom alla serier, från det
högsta ned till det lägsta planet. Kosmos möter vi i individen,
att tränga in i hans problem är att lösa gåtan i de stora samman-
hangen.

Denna erfarenhet skall vi ta upp i den nya tid, som nu är vår. Det
gamla må utbytas mot ett nytt beteendemönster. Falskheten, som åter-
finns genom hela historien, mer eller mindre kamouflerad, med rid-
derlighet på ytan men med svekets dolk i bältet, fram till dagens
bedrägliga umgänge staterna emellan med spioncentraler i varje
land, något som knappast någon ens skäms att erkänna, den falsk-
heten får inte utmärka oss längre. Ridderligheten känner vi föga
till nu för tiden, sedan kvinnan placerat sig i nivå med mannen,
och inte längre gillar talet om det svaga könet, och vad umgänget
staterna emellan beträffar är värnpliktsvägraren, vars inställning
dikteras av regeringarnas krigshandlingar, inte längre en man
utan heder. Romantiken är död.

Vi kan säga att fosterlandskärleken utbytt mot kärleken till allt
levande, och de ideal särskilt eliten bland vår tids ungdom framvi-
sar bör väl tagas vara på. Det väsentliga är de erfarenheter jäm-
förelsen mellan gammalt och nytt ger oss. De erfarenheterna är bygg-
nadsstenar för framtida byggnader, och så snabbt som tiden rider har
vi ett rikt förråd av sådana att tillgå.

Må vi använda dem i det godas tjänst och se till att det vi bygger
blir tempel för framtida gudstjänster i en ny värld med nya männis-
kor, byggd på erfarenheter från det förgångna och med blicken öppen
för vad vår nya livssyn kan bringa av välsignelse för framtiden.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall (forts.)

Den kosmiske besökaren fortsatte sitt samtal med de tre amerikanerna. Han ansåg inte att han var annorlunda än de. De svarade att de såg något oändligt mycket finare i honom. Han sa:

"Det är bara det oförgängliga jämfört med det förgängliga i människan, Om ni endast ville söka Gudskvaliteten och inte göra någon jämförelse, så skulle ni se varje människa så, som ni ser mig. Eller genom att söka Kristus i varje ansikte skulle ni frambringe denna Kristus- eller Gudskvalitet i alla. Vi gör inga jämförelser. Vi ser alltid bara Kristus- eller Gudskvaliteten i alla, och därigenom är vi osynliga för er. Vi ser fullkomning eller har fullkomlig syn, medan ni ser ofullkomlighet eller har ofullkomlig syn. Ända tills ni kommer i kontakt med någon som kan undervisa er, tills ni kan höja ert medvetande så, att ni kan se och samtala med oss på det sätt som ni nu gör här - så länge förefaller er vår lära inspirativ till sin natur. Det är inte inspiration när vi talar eller försöker tala med någon. Det är bara undervisning, som skall leda dit, där den sanna inspirationen kan tas emot. Denna kommer bara direkt från Gud. När ni låter Gud komma till uttryck genom er, då är ni med oss.

Idealbilden av blomman finns i varje detalj i fröet, och det fordras en oavbruten växtprocess för att blomman skall spira, växa, utveckla sig och arbetas ut till den fullkomliga blomman. När den inre bilden är fullständig in i minsta detalj, kommer blomman fram i sin skönhet. På samma sätt håller Gud idealbilden av varje barn i sin tanke, den fullkomliga bild genom vilken Han önskar komma till uttryck. Vi kan få ut mer av detta idealiska uttryckssätt än blomman, om vi bara vill låta Gud uttrycka sig genom oss på det idealiska sätt Han har tänkt ut åt oss. Det är när vi tar saken i egna händer som problemen och svårigheterna börjar. Detta gäller inte en enda eller några få, det gäller alla. Vi är alltså inte annorlunda än ni. Det är en skillnad i förståelse, det är allt.

Alla olika -ismer, trosläror och -riktningar är bra, för de kommer så småningom att leda dem som omfattar läroren till insikten att under alltsammans finns en faktor som man förbi-gått, ett visst djupt något, som man inte fått kontakt med. Eller man har försummat att ta kontakt med något, som rätteligen tillhör en och som man skulle äga. Vi förstår, att det är just detta, som småningom skall driva människan framåt. Vetskapen om att det är något hon saknar och som hon borde äga skall sporra henne till dess att hon når det. Det är på detta sätt, som varje framsteg görs på varje område.

Idén till framsteg är först inlagd av Gud i människans medvetande. Hon förstår att det finns någonting värt att uppnå om hon bara vill fortsätta. Det är här människan vanligen tar fel, och i stället för att erkänna den källa, från vilken idén kommit, tror hon att den har sitt ursprung hos henne själv. Hon kommer då bort från Gud och hon uttrycker bara sig själv i stället för att låta Gud uttrycka, genom henne, den fullkomning Han ser för henne. Så frambringar hon på ett ofullkomligt sätt det, som skulle manifesteras på ett fullkomligt sätt.

Människan måste bli medveten om att varje idé är ett direkt och fullkomligt uttryck från Gud. Och så snart denna idé kommer till henne, skulle hon omedelbart göra den till sitt ideal, uttryckande Gud, och sedan låta bli att blanda in något förgängligt i detta. Gud är ju högt över det förgängliga, och det förgängliga kan inte hjälpa oss. På det sättet skulle människan snart lära sig att uttrycka fullkomningen. Det är viktigt att hon lär sig att för alltid komma förbi och bort från de psykiska krafterna och att uttrycka sig direkt från Gud, för alla psykiska krafter är helt skapade av människan, och de är ägnade att leda vilse."

Nästa morgon skulle man tidigt samlas till frukost, och när amerikanerna gick från sitt kvarter, träffade de mästarna och den kosmiske besökaren, som också var på väg till frukosten. De gick och samtalande med varandra som vanliga dödliga. Detta förvånade amerikanerna. Men mästarna sa:

"Vi är endast människor liksom ni. Varför är ni så envisa med att anse oss annorlunda? Vi är inte alls annorlunda än ni, vi har bara utvecklat våra gudsingivna krafter i högre grad än ni."

Amerikanerna frågade: "Varför kan då inte vi utföra samma verk som ni?" De svarade:

"Varför följer oss inte alla som vi tar kontakt med? Och varför gör de inte samma verk som vi? Vi kan inte och önskar inte tvinga oss på någon enda. Alla har sin frihet att leva efter sin egen önskan. Vi försöker bara visa dem den lätta och enkla vägen, den väg vi har gått och funnit tillfredsställande."

Vid frukosten kunde Spalding inte nog beundra de fyra, som satt till bords med honom och hans kolleger. En av de fyra hade under nära två tusen år så fullkomnat sin kropp, att han kunde ta den med sig vart han ville. Han hade levat på jorden i ungefär tusen år och hade bibehållit sin kropp lika ung och spänstig, som om han bara varit trettiofem år. Bredvid honom satt en man, som var av samma familj men fem släktled efter honom. Han hade levat på jorden i mer än sjuhundra år. Han såg inte äldre ut än fyrtio år. Där var Emil, som hade levat i femhundra år och som också såg ut som en fyrtioring. Och där var Jast, som faktiskt var fyrtio år gammal och som också såg ut att vara det. Alla talade de med varandra som bröder, och det fanns inte en skugga av överlägsenhet hos någon, utan alla var lika enkla och vänliga. Alla deras yttranden var välmotiverade och logiska, och det fanns inte ett uns mystik i dem.

Efter frukosten återvände ledaren för den fjärde gruppen till sitt sällskap, och Spalding och hans kamrater tillbringade dagen tillsammans med Emil, Jast och den kosmiske besökaren. De vandrade omkring i byn och trakten däromkring och fick höra mycket berättas om de tolv år Johannes Döparen hade vistats där.

Spalding skriver: "Så livligt framstod dessa händelser för vårt sinne att vi tyckte oss försatta långt tillbaka i det dimomhöljda förflutna. Det var som om vi vandrade och talade med denna stora själ, som tidigare bara hade förefallit oss som en sagogestalt, framskapad för att mystifiera. Allt från den dagen har emellertid Johannes Döparen för mig varit en verklig, levande gestalt, så verklig, att det är som om jag kunde se honom vandra på vägarna

i och omkring byn och ta emot undervisning på samma sätt som vi den dagen - dock utan att förmå fatta den fundamentala sanningen i allt."

När de återvände till sitt kvarter på kvällen, var amerikanerna både trötta, svettiga och smutsiga efter allt sitt kringvandrande. Men deras följeslagare, som hade varit med dem hela dagen, visade inga tecken på trötthet. Inte heller hade de fått den minsta lilla fläck på sina kläder. Återigen var amerikanerna mycket förvånade, men mästarna sa:

"Detta förefaller er egendomligt, men oss förefaller det ännu märkligare att ett enda uns av Guds skapade substans skulle kunna vidlåda någon annan Guds skapelse, där den inte är önskvärd och inte hör hemma. Med rätt inställning kan sådant inte hända, för inte den minsta lilla del av Guds substans kan vara fel placerad eller sätta sig fast någonstans, där den inte är önskvärd."

I samma stund blev de tre forskarna varse, att de själva och deras kläder var bländande rena, lika rena som deras följeslagares. Förvandlingen hade skett med dem alla tre på en gång. I detsamma var också all deras trötthet borta, och de kände sig lika uppfriskade som efter ett bad.

Den kvällen gick de tre kamraterna till vila med den djupaste känsla av frid. Och deras vördnad för mästarna började lämna rum för en stor kärlek till dessa män, som gjorde människorna, eller deras bröder, som de kallade dem, så mycket gott. Men de tog aldrig själva åt sig äran av detta utan sa alltid, att det var Gud som uttryckte sig genom dem. "Av mig själv kan jag ingenting göra, men Fadern, som är i mig, Han gör det."

Tidigt nästa morgon gav man sig i väg på en utfärd till det tempel, som Spalding hade kunnat skymta högt uppe på en bergstopp, den gången han med Emil och Jast besökte ett annat högt beläget tempel. Amerikanerna var nu fulla av iver och förväntan inför varje ny dag. De tyckte att de började förstå den djupa meningen i allt det som de erfor.

De skulle rida ungefär femton eng. mil till en by för att därifrån färdas vidare till fots. Det gällde huvudsakligen att klättra uppåt på smala bergsstigar. Under tiden skulle några bybor föra hästarna vidare till en annan, avlägsnare by i avvaktan på sällskapets ankomst dit litet längre fram.

Morgonen därpå var de framme i en högt belägen by, som låg i ett av de bergspass, som används vid färder över Himalaya. Tre hundra meter över byn, på en hög klippspets, såg de templet som var målet för deras utfärd. Bergssidorna var så branta, att de inte kunde klättra upp till templet utan måste hissas upp, en och en i korgar.

(Forts.)

TIDEN SOM DIMENSION

När vi mäter tiden i våra jordiska mått begår vi det felet att se dessa mätinstrument som likställda med kosmiska måttsenheter. Den praktiskt tänkande människan anser det självklart att hennes sätt att se på och bedöma allt måste delas av alla. Detta gäller också vetenskapsmannen, vars mätningar, baserade på jordiskt tänkande, måste vara överallt i universum gällande. Han anser sina egna beräkningar vara enda sättet att bedöma de problem han behandlar. Med berömvärd precision har han mätt ut avståndet stjärnkonstellationerna emellan, men han har glömt att tid och rum är jordemänniskans speciella bedömningsgrunder för avstånd och utsträckning.

Även om våra mätningar inte är universella, råder dock samma lag genom hela kosmos, men den får en annan uttolkning när tingen blir av annan kvalitet. Så är de ting som hör högre världar till, de världar där våra Mästare verkar, att betrakta som egenskaper utan placering på bestämd plats i rummet. Och dock är de lika stabila som våra jordiska motsvarigheter. Där kan då inte samma teknik för mätningar gälla som hos oss.

Det förhåller sig på samma sätt med tiden. Den är av olika slag på olika plan, trots att lagen för dess mätning är enhetlig. Det kan vara en tröst för oss att veta att vårt sätt att mäta tiden är speciell för oss. Ty vilket bekymmer är det som allvarligast tynger oss, åtminstone dem av oss som hunnit till sin ålders höst, om inte att tiden oböhmörligt löper mot livets avslutande, som de flesta ser fram emot med ångestfylld skräck. Om vi kunde få dem att förstå att tiden inte alls löper kunde vi dämpa deras oro, men de kan inte tänka så därför att de inte då kan få livets övriga betingelser att passa in i sammanhanget. Det medges gärna att vårt tänkande får ta andra riktningar i många avseenden för att föreställningen skall bli av värde, men det som vinnes är väl värt mödan med försöket. Svaret blir dock alltid detsamma: och dock löper den.

Jag vill med detta säga att när läxan lärts och sanningen om tiden rätt uppfattats, då viker oron och den enkla, klara vissheten återstår att även om livets slut närmar sig är det ingenting att oroa sig för, ty vår uppfattning får en ny pregnans när vi på andra sidan om denna jordens livsform föres in i den värld som där väntar.

För att förstå hur ett nytt tänkande skall uppnås, må vi betrakta tiden som en dimension, lydande samma lagar som andra dimensioner såsom linje, yta och rum. Där gäller regeln att den lägre dimensioner avger kraft till den högre, och denna använder kraften till att stärka och höja den lägre. Det blir ett slags gåvor och gengåvor. Varje dimension äger de nedanför stående inom sig, och eftersom tiden följer på rummet, har den denna dimension som egenskap i sitt väsen. Tiden utfyller rummet, men vi mäter den i linjeföljd. Sekund efter sekund löper i en lång räckta bildande dagar och år i ständig följd. Så är vårt sätt att bedöma tiden och så har det varit så länge tid överhuvudtaget uppfattats av oss.

Om vi går vidare och förstår tiden som yt-tid och rums-tid, d.v.s om vi ser den breda ut sig åt alla håll, blir mätningen en annan. Då när vi fram till att förstå tiden som ett EVIGT VARA utan förlopp i försvinnande nu-ögonblick. Då mäter vi den inte alls, då ÄR TIDEN. Att förnimma detta EVIGA VARA är så vilsamt för sinnet att många tillbringar sina lediga stunder att tränga in i detta tillstånd. Det sker under meditation, då tingen belyses i sitt sanna tillstånd.

Det är lång väg dit, men många grupper tränar meditation utan att förtröttas. En del uppnår resultat, andra finner ingenting. Det är fråga om förmåga till koncentration, somliga äger den, andra inte, men det sägs att den kan bibringas genom träning.

Men det finns ett annat sätt att nå det sökta, det är genom att utvidga sitt vetande. Den vägen går vi i Gralsväktarnas Samfund, och vi undervisar våra elever i sådan kunskap. Vi lär dem hur sökandet med ett vaket tänkande kan ledas in i banor annorlunda till funktionen än vad det dagliga livet bjuder.

Det annorlunda består i att de jordiska lagarna för alla ting blir förståeliga enligt sina kosmiska motsvarigheter. Medvetandet utvidgas till att följa alla ändliga företeelser över till de tillstånd där det oändliga tar vid.

Vi lever i en ändlig tillvaro med alla ting och händelser i vår omgivning av ändlig karaktär. Allt vi möter är övergående, försvinnande, bundet i en tillfällig tillvaro i den ändliga tidens utsträckning. Men där ovanför allt detta lever den sanna verkligheten en tillvaro i ett EVIGT och OÄNDLIGT VARA, och detta tillstånd är ett lyckorike, förutsatt att vi levat ett rent liv med längtan efter att nå den sanna verkligheten. Vi förstår det inte nu, men känner till genom olika religioners beskrivningar att det är så.

Vår egen kristna religion lär ut att vi efter döden antingen blir kvar i våra gravar till den yttersta dagen eller också - oenligt bland våra präster är här mycket stor - går direkt in i detta lyckorike om vi haft den rätta tron. (Hur det går för de övriga har de ingen möjlighet att förklara sedan helvetet avskaffats.)

Emellertid förhåller det sig på intetdera sättet. Vi har att passera många skeden av utveckling, men målet är uppnåendet av detta förblivande lyckorike, och det skall nås av alla. Detta att vi vet att alla skall nå det bygger på erfarenheten av den kosmiska kärlekens lag, som inte vet av något utdöende av det individuella mänskliga Jaget eller någon varaktig stagnation i dess uppgående i det gudomliga. Vi kan inte tala om att det tar någon viss tid att passera genom dessa skeden, eftersom tid inte mätes där på samma sätt som här.

Ingen får tro att dessa världar, där tiden mätes på EVIGHETENS grundval för dem som hunnit längre i utveckling är en tillvaro i sysslolös njutning av sällhetens alla stadier, där försiggår en verksamhet av effektfullt slag. Som ovan så nedan, säger regeln, vi omformar den och säger så: som fliten föder sin man på jordeplanet, så ger den åt den kosmiska varelsen medel att fortskrida mot nya fält av kunskap och lycka. Kärlek-Vishet är medlet och målet för alla.

Eftersom det hör till vår nu inledda utvecklingsperiod, astralplanets, att lära känna tiden som EVIGHET, borde alla vara angelägna att gripa ämnet. Det är ingen lätt sak att lära känna lagen för tidens funktion, men detta förhållande får inte vara anledning nog att lämna frågan utan avseende, ty lyckas vi öka vårt vetande vinner vi mer än vi kan föreställa oss. De första stegen är alltid mödosammast, pionjärens väg är tung att vandra, men den dag läran om tiden blir upptagen på schemat som läroämne i den allmänna undervisningen väckes intresset på ett nytt sätt. Vi kan förbereda oss genom att nu gripa tag i ämnet och så lägga grunden för ett kommande vetande.

DE MÄNSKLIGA KRAFTERNA

1) VILJAN

För att kunna utvecklas till fullvärdiga människor på alla områden, inte endast inom de tekniska och de andra vetenskapliga grenarna, må vi öka vårt vetande inom den andliga sektorn, och syftas då inte på det religiösa tänkandet utan på kosmisk kunskap. Den gängse uppfattningen att alla grenar av sådana studier är uppbyggda på lösa hugskott, endast lämpande sig för enfalden att befatta sig med, måste arbetas bort med alla till buds stående medel. Det är på tiden att så sker, vi må ta krafttag för att skingra denna åsiktsbildning, som gripit den intellektuella eliten och spritt sig ned genom vida lager till att omfatta gemene man. Men en förändring i det allmänna tänkandet kan skönjas.

Det fanns en tid då allt ockult tänkande jämte dess verksamhet inrangerades under beteckningen trolldom, svartkonst, och avfärdades som humbug, men bladet har nu vänt sig och tänkande människor inom alla kategorier börjar undra om de kanske slängt bort värdefulla ting i sin iver att göra rent hus med allt detta.

Låt oss välja ordet magi istället för trolldom och undersöka dess innebörd och betänka att ordet innebär makt över alla ting. Vad har människosläktet sökt genom alla tider om inte makt. Att vara herre över medmänniskan, att uppnå härskarställning, för det målet har offrats mycken möda.

Om vi vill betänka vad villkoret är för att uppnå det sökta, kan vi gå till gångna tiders undervisning i bruket av magi. För detta krävdes att vederbörande lärde sig herravälde över det egna Jaget. Först när detta nåtts kunde kunskapen användas mot medmänniskan, i annat fall blev det hela till svart magi. Sådan undervisning bedrevs i våra forntida ordnar under hemliga normer.

Alltsedan Lucifers välde över människan upphört - och det har skett i dessa dagar även om hans makt inte är bruten - är den svarta magien utestängd från vår värld. Lägg märke till att det är från människans fysiska natur som Lucifer avstängts, att han ännu en tid får härja fritt ute i världen är ett tillfälligt tillstånd, som inom kort skall bli avhjälpt.

Vetenskapen att svart magi inte längre kan utövas gör det möjligt för oss att utan fara ägna oss åt bruket av magi som vetenskap. Om vi vill lära känna lagen för dess bruk är första regeln den: lär känna dig själv. Ingen självisk tanke får behärska dig, endast önskan att alla skall bli lyckliga, göras till riktiga människor i tanke och åthävor. När makten över det egna Jaget är gripen kan magi utövas i rätt anda. Det innebär att viljan, den högsta av alla egenskaper, griper Jaget i ett fast beslut att leda tänkandet rätt. Makten skall brukas till att hjälpa människosläktet att övervinna, leda deras kamp under kommande dagar, då sådana ting kommer att inträffa som vi förut mött och som måste återkomma för att rena världen och föra bort det inte dugliga, inte som många tror till undergång, utan till bättre möjligheter att utvecklas mot högre tänkande. Så länge de lever här på jorden är de bundna av tidigare knutna, nedtyngande band, som tvingar dem till upprepade låga handlingar. Befriade från dessa i jorden förefintliga strömningar bestående av dessa tidigare begångna handlingar, kommer de lättare i kontakt med inspirerande påverkan från höga andemakter, som är angelägna att få hjälpa dem.

Det är denna utgallring vi kallar den stora särskiljningsprocessen, och den väntar vi alla på, goda och mindre goda, färdiga och mindre färdiga. Det är de i Uppenbarelseboken beskrivna katastroferna, de tre VE, som skall gå fram över världen lärande

människan genom lidande att finna rätta vägen. Och det skall ända i lycka för alla.

Om frågan ställes vilka som skall skiljas ut för varaktig förflyttning till andra världar, kan sägas att var och en själv avgör denna fråga. Där kommer viljan att ställas på sitt svåraste prov, viljan till räddning undan förlängda prövningar, den som känner att han inte klarar det får följa med ned för att längre fram provas på nytt. Den gudomliga kärleken överger ingen. Så mycket mildare är den ockulta tolkningen av bibelns vredesdomar ställd mot den prästerliga fördömseläran, och den som prövar sanningshalten i den mildare bedömningen finner att den må vara sann, ty vi har för länge sedan lämnat tron på den eviga fördömseln, som kyrkan begagnat som skrämseltaktik. Den passar inte in i modernt tänkande, där människokärleken har ett vidgat utrymme. "Ske eder efter eder tro", säger Kristus, som alltid uppmanat oss att tro på Faderns kärlek till alla sina barn.

Hur skall vi då rätt förbereda oss på att mottaga det som väntar? För det första fly från dessa dekret från våra regeringar, som begagnar vilka lögnaktiga medel som helst för att bortförklara tillvaron på vår jord av ett skyddshölje av verksamma väsen från andra planeter, förnekade trots att de mångfaldiga gånger kommit i formationer över våra samhällen och gått ned på låg höjd för att lära oss erkänna deras närvaro i skyddande syfte.

Att förneka dem är att ge sig åt lögnen, ty alla vet att de är här med uppgift att vara till vår hjälp, en hjälp som måste sättas in när faran är över oss. Den dagen kommer de ner i stora skaror för att hämta upp oss. Då skall vi skynda till de öppnade farkosterna, inte tveka, inte tänka på att rusa hem för att hämta något vi just då saknar. Allt kommer vi att förses med. Förtro dig åt dem, de är att lita på.

GRALSTANKAR

Under nattvardens instiftande knöt Kristus ett fast band mellan det gamla och det nya som skulle komma, det som skulle bli resultatet av Hans gärning. "Denna kalk är det nya förbundet", säger Han och avser därmed att föra samman människosläktet till en enhet under kristna lärans beskydd med Nattvardskalken som bindande symbol. Den läran skulle gå ut över jorden och samla de tidigare religionerna under Gralen-Nattvardskalkens hägn och göra dem till ett i DEN UNIVERSELLA RELIGIONEN. I dessa dagar skall detta ske, det som då inte kunde utföras, det skall nu bli verklighet. Gralen skall lära människorna att se klart, att förnimma den eviga tonen, som ljuder genom världsåldrarna, förkunnande för människor Guds rikes närhet och viskande till henne hemligheten om hur hon skall nå detta rike.

Gralen ersätter korset i vår nya tid, det som tjänat under mänsklighetens färd genom lägsta planet. Gralen stöter inte bort den forna symbolen från det förgångna, men korset skall hädanefter göras liksidigt, som tecken på att det tjänat slut som plågoreskap. Gralen äger ingenting av dysterhet i sin bild, den är symbolen för ljus och genomlysande klarhet, vilket skall bli vårt nya plans kännetecken.

TONERNAS VÄRLD

Andligheten möter oss i musikens värld. Om våra sinnen är öppna för verkningarna av de tonande ljuden, känner vi det som värmande fläktar strömmande emot oss. I den värld vi kallar tonernas värld förklingar det vi möter under livets vardag, och det skall vi lära känna under ett nytt namn.

Det är Guds egen röst vi hör ljuda i naturens sång, toner från Hans eolsharpa klingar oss till mötes i vindens sus genom träden, i forsens brus när den störtar sig utför klippan. Om förståelse för den musiken inte är nedlagd som gåva i oss, kan den läras under stunder av andakt, då rytmer når oss från okända fält.

På omvägar måste människan lära känna den sanna verkligheten. Sanningen kan inte mottagas direkt, vi är ännu inte så utvecklade. På den vägen skulle vi inte nå den, om vi än ville, ty så starkt är det utformat som utgör sanningen, att vi skulle känna oss som instörtade i en labyrint av irrgångar om vi sökte den utan omvägar.

I musikens värld kan vi finna förklaring på många frågor. När vi lyssnar till toner förklingande i rytmiskt välljud, när vi människor på ett renare sätt än vi är i stånd till på annat sätt i vår värld. Det har klärlagts under många stunder av andäktigt lyssnande till toner av sällsam klang.

Den som givit sig hän i en drömfylld glädje vid åhörandet av en skön symfoni vet vad det gäller. Det är en reaktion mot allt tröttande i vardagen, det är ett känslösvär av högre slag. Vi vibrerar i takt med väsen från högre sfärer, vi når kontakter, som vi under livets vardag aldrig kan tänka oss möta.

Vi må höja våra vibrationer för att nå ut över vår världs materiella alldaglighet, vi lämnar det som utgör vår timliga möda. Vi flyr från det som tröttande påverkar vårt sinne.

Verkan av denna flykt kan vara av bestående art. Inte behöver vi nödvändigt återvända omedelbart till de dagliga tongångarna. Vi kan kvarstanna i de stämningar vi omgivit oss med under det rytmerna klingat genom vårt väsen. Så kommer det in i vår vardag en ny ton, som ger ny färg åt tillvaron, den skapar omkring oss en atmosfär av vibrerande samstämdhet med höga makter i andevärlden.

Den som en varm sommardag suttit vid havsstranden och lyssnat till vågornas rytmiska slag mot stranden, sett den ena vågen efter den andra i oregelbunden men rytmiskt ordnad takt slå upp på klippor eller över sanden och känt de stämningar som följer med ett sådant lyssnande, han vet att det är musik av högsta klass han åhör. När han gått genom skogen och hört vinden spela genom lövverket, har han inte då förstått att tonerna, som klingat honom till mötes är av evighetsvärde?

Våra musiker har alla utnyttjat detta naturens rytmiska spel, de har känt att där finns det att hämta som utgör grunden för all musik.

Hur skall denna starka känsla av rytms samhörighet med de eviga värdena förklaras? Det som är av högsta kvalitet kan särskiljas från det mindre värdefulla däri att det äger en inneboende harmoni, en klang som framträder i toner mer eller mindre förnimbbara för lekmannen. Rytm är kännetecknet på det sköna, i linjernas spel på konstverket av god kvalitet såväl som i en symfoni av högsta klass. Rytm är alltings samstämdhet, en klang, en vibration av särskild halt.

Det är visst inte alltid våra sånger gör oss glada, de verkar ibland allvarligt neddämpande på våra muntrare känslor. Men kvar blir alltid en förnimmelse av att allt är rätt beställt med vår sinnesstämning. Den sorgsna känslan skapar inte oro, den ger harmoni, ett accepterande av att även sorgen kan vara glädjefylld. Det vemodiga är samtidigt en väg till nytt hopp, en visshet att hjälpande krafter står till vårt förfogande. Sorgen lyfter oss upp över vår begränsning, den visar vägen ut över vidder, som vi inte på annat sätt kan beträda. Där är allt nytt på ett förbryllande sätt. Den talar om för oss att vi inte behöver gömma oss djupt nere i dalarna, den visar stigar upp mot höjderna, På bergens högsta kammar, där luften är ren och rymden klar, där mottar vi tonerna från andra världar.

Vi bär alla inom oss evighetslängtan. Vår andliga strävan är ett svar på denna längtan att nå det obegränsade, det ännu ej förstådda. Vår hjärnas begränsning konfronteras vi dagligen med. Men under det som vi är medvetna om rör sig en rik värld av kunskap, minnen upplagrade från det vi upphämtat från våra jordvandringar såväl som under vår vistelse i de andliga sfärerna. Något av den världen öppnar sig för oss när vi med tonernas hjälp ökar våra vibrationer i takt med världar av högre art. Vår kropp är då inte längre av samma tyngd, vi har lämnat den kvar på jorden och stiger mot riken motsvarande vår innersta längtan.

Utan harmoni finner vi inte denna själens omställning, utan att vi känner glädjen i rytmen i de snabbare vibrationerna när vi inte upp till de höjder vi längtar efter.

Människan av idag vet allt detta men på ett oklart sätt. Därför söker ungdomen rytmen i musiken, men som så ofta sker med den oerfarne, han väljer inte rätt väg. Den hetsande undertonen i deras musik leder inte till det vi bör sträva att vinna. Hets av varje slag är förkastlig. Ungdomen är tillfreds med denna form av klang, den är ännu bunden av denna världens krav på upplevelser. Men en tid skall komma då även de unga känner längtan efter något högre. Då kommer också deras musik att ändra karaktär. Också de skall en dag känna den evighetslängtan som tillfredsställes vid möte med toner av högre klang.

Villkoren för att uppnå den rätta lyckokänslan måste uppfyllas. Vi må ge avkall på den jordbundna kärleken till allt av övergående värde. Varaktig lycka skänker inga världliga ting. Det mal och rost förstör är av icke bestående värde, därför må vi söka det som inte slites ned av tiden.

Vi finner det i det andliga sökandet. Det vi där samlar av skatter göms i det undermedvetna, dem kan vi sedan upphämta och avnjuta närhelst vi vill. I tonernas rytm möter vi en ande från en värld av det slag som vi har till mål att en dag förenas med. Det är dit vi skall längta, och vi når den på sångens vingar.

Salig är den människa som befriat sig från världens begränsningar, säger Mästaren i sin hälsning till lärjungen.

KORSET - GRALEN

Det har genom tidernas växlande människoöden gått som en ström av längtan efter sådana symbolbilder som kunde ge svar på otåliga frågor om varför, varifrån och varthän. Sammanställningen Korset-Gralen möter vi exempel på i litteraturen. Så har Paul Bjerre givit ut en bok om Korset och Livsbägaren, där sistnämnda term just utgör beteckning för Gralen. För honom är Livsbägaren symbolen för framtidshoppet, det efterlängtrade, svaret på gåtan om livet.

Varför utformar vi våra liv just så som sker, varifrån kommer de strömningar som bestämmer utvecklingen och varthän är människosläktet på väg? Hungern efter liv är stark, kravet på tillfredsställelse driver människan till många förnuftsvidriga handlingar till följd av hennes drägnings mot det luciferiska. Hon har alltid sökt efter att få veta, men det har hittills förvägrats henne. Sökandet är en drift, och inte förrän hon tror sig ha funnit det sökta ger hon sig till ro.

I religionen har många funnit ett stöd, men det ofullkomliga i allt mänskligt skapar tvivel, och nya frågor hopar sig obesvarade. Merendels är varje hängivelse åt en religionsform präglad av eftergifter och kompromisser måste tillgripas om inte fotfästet skall förloras.

Så har människosläktet käpat och kämpar alltjämt mot ett mål, som viker undan. Sökandet får fortsätta tills svaret ges i den stora invigningen, som väntar den som hållit ut och ej förtrötats. Den kommer till den som luttrats till fulländning och slippats ren från varje kantighet. Med visionär klarhet ser hon hela mönstret framlagt inför sina ögon, hon ser världarnas utveckling, uppgång och fall och framträdande i ny gestaltning. Och framför allt, hon ser kärleken i verket och anar visheten, som dikterar skeendet.

I den stunden är människan förklarad. Renad skådar hon livets under och vilar i den sällhet det framställda erbjuder.

Det som bjudes henne är en allomfattande bild framställd i symbolens form, dock inte förbryllande utan med förklaringen över alla ting inneboende i bildens eget väsen. I ett svepande grepp ser hon alla ting samla sig i ett enda ting, det är hennes eget liv och samtidigt hela människosläktets liv.

Så har varje släkte sett i förklaringens ögonblick en bild framträda som utgjort en sådan symbolbild som i belysande klartext framställt sanningen.

Alltsedan Kristus vandrade med oss på jorden har vi haft en tung tid att genomgå, tung har därför också symbolbilden blivit. Korset har varit denna bild. Vi har stirrat oss blinda på detta kors, stannat vid det och försökt hämta kraft ur det. Korset är den tredimensionella världens symbol, den värld i vilken vi korsfäst våra själar. Dessutom har vi iklätt denna symbol en mänsklig gestalt och krusifixet har blivit vår följeslagare genom jättarnas århundraden. Och den kraft vi där hämtat har varit i nivå med vår andliga utveckling. Varhelst vi trampat den väg som kyrkan banat har detta kors med dess fastnaglade gestalt kommit emot oss och hejdat varje steg som kunde trampas mot ljusare riken.

Vi skall befria oss från detta band. Dock skall inte korset försvinna som symbolbild även om dess innebörd blir glömd, att vara

en bild av smärta och lidande. Det skall ingå i historiskt upptecknade beskrivningar och förenas med föregående och efterföljande bilder till en enhet. Ty även om korset endast under de sistförflutna 2000 åren varit vår symbol, har detta kors förut funnits, ehuru med annan innebörd, under gångna epoker före vår tideräknings början. Så har från alla högre religionsformer symbolbilder existerat och kommer att på nytt framträda med förnyad verkan och upptas av dåvarande människosläkte till en samlande enhet. Vi kan vid efterforskning finna bilden av nattvardskalken - brukad vid Kristi instiftande av den Heliga Nattvarden - framträda med annan symbolverkan i länge sedan förgångna tider. I denna forntida bild ingår föreställningen om Gralen. Den idén har levat genom årtusenden och har följt mänskligheten under dess långa färd genom rotraserna från en urtid, då hon ännu inte var färdig som människa till våra dagars intelligenta släkte, snart färdigt att övergå i nästa stadium, det övermänniskliga.

Den idé om Gralen, som levat genom tiderna ger oss bilden av denna Kalk såsom föreställande och utgörande mänskligheten i hennes färd genom rasernas skiftande öden, dess strävan att höja sig med förnyade fall i ständig växling.

Gralen går sin tysta väg genom seklerna så som människosläktet gör. Gralen skall ses som en kraftkälla så som mänskligheten är livskraften utgången ur Skaparens hand. Människan för ner till jordens inre den kraft som ligger i hennes handlingar, med varje sin gärning berikar hon jorden. Vi kallar dessa strömningar kraftlinjer. De benämnas ock jordströmmar. Genom kraften till verksamhet utgången ur vår vilja får vår moder jord näring. Om gärningen är god blir vår moder nöjd med oss, ledes våra handlingar av själviska motiv sörjer hon, som varje mor sörjer sina tredskande barn. Vi näres av jorden och ger av vår kraft tillbaka till henne, det blir till en sådan växelverkan som alla ting består av. Att ge och mottaga är villkoret för allt liv.

Gralen är symbol för detta avgivande och detta mottagande. De kosmiska strömningarna mottages av Gralens kalk och avlämnas i rätt ordning. Människosläktet är bilden av detta mottagande och detta avlämnande. Människosläktet är Gralen.

Det ligger makt i symbolens språk och styrkan i dess verkan är samstämd med vad människan lägger ner vid dess tolkning. Kraften är stark när hennes vilja till mottagande är stark. Inte endast tron verkar det, men viljan till tro. Viljan är det ursprungliga och i viljan ligger den mottagande förmågan.

Vi har så länge levat i föreställningen att dessa ting är vidskepelse att följdén blivit försvagning i den kraftmottagande förmågan. Ty människan lever inte endast av det som utgår av henne själv, hon förnyas fastmer dagligen av de kraftstrålar som kommer till henne från de kosmiska världarna. Hon måste känna dem för att förstå deras värde och tillgodogöra sig det de erbjuder henne. Våra symbolbilder är reproduktioner av dessa krafter, och i den mån vi är öppna för sanningen om dem är vi i stånd att rätt möta dagens möda. Ty att förstå är att äga vishet, och den kommer oss till del genom den nedströmmande kraften från det kosmiska.